

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 86 Iunie 2017

86. Ausgabe, Juni 2017

*2017 - Anul comemorativ Justinian Patriarhul
și al apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului*

PĂRINTELE DANIIL – SANDU TUDOR

„Sunt numeroși creștini care, asemenea unui avion, au motor bun, aripi bune (se roagă, postesc, priveghează, se spovedesc, se împărtășesc fac milostenie...), dar direcția este stricăță și se prăbușesc. Iar dacă repară direcția, adică vor face din mintea lor o fabrică de gânduri bune, având ca temelie smerita cugetare, iar gândurile rele le vor transforma în gânduri bune, atunci vor merge ușor și sigur pe calea mântuirii.”

Părintele Daniil – Sandu Tudor, pe numele său de mirean Alexandru Teodorescu a fost un om foarte citit, un om de o erudiție genială, de o scriere și de o tărie duhovnicească extraordinară. El a fost un sfânt martir și mărturisitor din temnițele comuniste, stareț isihast, duhovnic, cărturar și imnograf neîntrecut, dar și ziarist talentat.

A trăit între 24 decembrie 1896 și 17 noiembrie 1962. S-a născut într-o familie de magistrați în Ploiești, unde a și dobândit credința de la mama lui și unde și-a întărit-o în perioada liceului, când un profesor de Filosofie îl îndemna să caute întotdeauna la adânc, să nu se mulțumească nici în credință, nici în știință cu suprafața lucrurilor, ci să aprofundeze, să înțeleagă,

mai târziu ca pe unul dintre formatorii lui.

În anul 1922, Părintele Daniil s-a înscris la Facultatea de Belle-Arte, doi ani studiind grafica și pictura. Dar a renunțat la ea, participând la cursuri la Facultățile de Teologie, de Filosofie, Drept și Litere, dobândind o mare cultură și o cuprindere înțelegătoare foarte largă, precum și o ușurință în a-și manifesta ideile. În anul 1925 a lansat primul volum de versuri numit *Comornic*, poezii frumoase și în care putem recunoaște stilul de mai târziu al unui poet genial. El a și fost premiat de Fundația Regală. În anul 1927 compune primul Acatist în versuri după ritmul și rima grecească: *Acatistul Sfântului Dimitrie Basarabov*. Părintele Daniil a început să facă o sinteză între teologie și poezie, pe de-o parte ridicând poezia la nivelul cel mai înalt, și anume al rugăciunii, iar pe de altă parte ducând expresia rugăciunii la perfecțiune, adică la poezie.

Râpa Robilor - Aiud

În anul 1929, Părintele Daniil, la vârsta de treizeci și trei de ani a făcut un pelerinaj la Sfântul Munte Athos, pentru opt luni. Acolo a întâlnit mulți părinți îmbunătățiți, rugători, oameni smeriți. El a scris că a fost copleșit de smerenia și ascultarea deplină cu care niște călugări erudiți, cu două-trei facultăți, de la o mănăstire

athonită, îl slujeau pe Starețul care stătea paralizat la pat. El a observat și a înțeles că în această slujire jertfelnică, în această ascultare necondiționată stă cheia adevăratului progres duhovnicesc.

După experiența athonită, el a consemnat în două cărțile trăirile lui din în Sfântul Munte. El a

aprofundat credința în partea ei mistică, adică în ascultare și în adâncirea rugăciunii lui Iisus, ci că a dorit să facă și el cât mai mult ca să-L vadă pe Dumnezeu, să-L cunoască nemijlocit pe Dumnezeu. Și astfel, în 1932 a înființat o revistă numită, *Floarea de foc*, în paginile căreia a adunat scrieri ale multor intelectuali români importanți din acea vreme: Mircea Eliade, Emil Cioran, Nichifor Crainic, Ion Marin Sadoveanu, Anton Dimitriu, Vasile Voiculescu, Petru Comarnescu. Unii dintre ei au continuat colaborarea cu Părintele Daniil – Sandu Tudor și în cadrul „Rugului Aprins”.

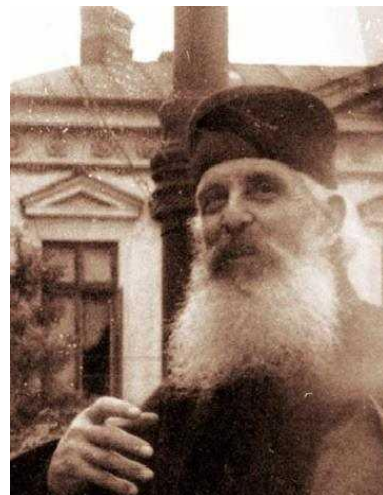
La 1 decembrie 1933 a tipărit primul cotidian creștin din România numit *Credința*, el fiind director, semnând articolele sub pseudonimul Sandu Tudor, ca mirean. În fiecare zi el scria câte un editorial și un articol, aducând colaboratori importanți și pe alți Părinți importanți din Biserică și pe alți intelectuali. El s-a străduit să ofere oamenilor această perspectivă de înțelegere a lumii care este cea creștină ortodoxă. Însă toate aceste tulburări și frământări sociale sau ideologice, Părintele Daniil le interpreta, le analiza și le oferea soluția în cheie creștin-ortodoxă. Adică în înțelegerea pe care o oferă prezența lui Iisus Hristos și lucrarea Lui în Biserică și în lume. Nu căuta soluții fără Iisus Hristos și fără Biserică, soluții care duc la degradarea omului și a societății. Părintele Daniil a semnalat exagerările și extremismul la care poate duce comunismul, încă de pe atunci. La fel, și extremismul naționalist a fost combătut de el. El nu a fost legionar, a fost creștin ortodox, a fost un intelectual de primă-mână.

În anul 1940, când începe războiul, Sandu Tudor a fost detașat pe front. În anul 1944, după ce se termină războiul, Părintele Daniil – Sandu Tudor avea o mare avere, chiar și avion personal, și, în urma unui zbor deasupra Mării Negre, a avut un accident în aer, avionul s-a prăbușit de la circa doi kilometri altitudine. Și în acea cădere el se ruga la Dumnezeu cu mai multă tărie decât oricând... Știți că disperarea te detașează de orice agățare de lucrurile exterioare și îți dă aripi rugăciunii. El n-a murit; avionul s-a prăbușit, s-a rupt în bucăți, dar el a căzut în mare și a rezistat o noapte întreagă fără să fie ajutat de nimeni, doar plutind singur, înotând. Spre dimineață, pe când se lumina, a văzut o bucată din aripa avionului, de care s-a prins, iar peste câteva ore a putut fi recuperat de un echipaj de salvare. Apoi el și-a vândut toată averea, căci avea două case pe Calea Victoriei și o mașină, și cu banii aceia a restaurat Mănăstirea Antim, a reparat turlele și chiliile, și a venit ca frate în obștea Mănăstirii Antim. Doar cărțile lui și le-a păstrat și le-a adus în chilia care era deasupra intrării, în clopotniță.

După încheierea războiului potrivit înscrierii din dosar, Sandu Tudor declara: „De acum, toate puterile le voi închina numai chemării celei mai puternice și mai adânci a vieții mele. M-am hotărât să slujesc numai lui Hristos și adevărurilor Lui veșnice. Sunt sătul de vremelnicie”. La tunderea în monahism s-a numi Agaton, iar mai târziu, ca ieroschimonah, Daniil. Erau vremuri grele, cand se instala comunismul,

Părintele Agaton Tudor va organiza, în 1946, mișcarea duhovnicească

„Rugul Aprins”. El a pus toate întâlnirile și dezbaterile ce aveau loc sub acest nume și simbol al „Rugului Aprins”, pentru că cele mai multe discuții erau despre rugăciunea lui Iisus, despre felul cum o putem

dobândi și o putem trăi. Numele de „Rugul Aprins” provine din vederea Sfântului Prooroc Moise pe Muntele Sinai a unui rug care ardea și nu se mistuia. Acest rug arzând este simbol al Maicii Domnului, este o profeție a Maicii Domnului, care a fost cuprinsă de focul Duhului Sfânt și și-a păstrat fecioria și înainte și în timpul și după nașterea Mântuitorului Hristos. În icoana Maicii Domnului „Rugul Aprins” este reprezentată Maica Domnului în centru între două romburi, unul verde și unul roșu. Verdele simbolizează pururea-fecioria ei, iar roșul simbolizează flacăra Duhului Sfânt. De asemenea, „Rugul Aprins” este un simbol al rugăciunii inimii, al rugăciunii neîncetate care se săvârșește în inimă.

A fost apoi duhovnic la Manastirea Sihastria Neamtului, iar din 1954, stareț la Manastirea Rarau. Din 1948, mișcarea a fost interzisă, dar și-a continuat, clandestin, activitatea. Părintele Daniil, chiar plecat din București, venea la întrunirile „Rugului Aprins”. Ele se țineau în casa lui Alexandru Mironescu, la Mănăstirea Plumbuita, sau în alte părți. Prima versiune a „Imnului-Acatist la rugul aprins al Maicii Domnului” scrisă în anul 1947 la Mănăstirea Antim din București de Părintele Daniil s-a publicat în 1983 la Madrid. Sandu Tudor a continuat să scrie, monah fiind, la început sub numele de Agaton, apoi cel de Daniil. La mănăstire avea întotdeauna cu el un caiet și un creion alături de o carte bisericească, puse într-o traistă agățată de un umăr. Cele scrise și care se încheau într-o poezie, rugăciune sau cugetare erau rescrise și le dădea prietenilor spre lectură sau spre păstrare.

Părintele Daniil învăța și îndemna ca omul creștin să fie în viață și leu și vultur, și bou și înger. El trebuie să însumeze în fința sa: sfîntenia și curăția îngerului, supunerea și răbdarea bouului, înălțimea de gândire a vulturului și puterea combatitivă a leului. Ideea de bază a Părintelui Daniil era susținută de „urcușul” pe Tabor, unde are loc „transfigurarea”, schimbarea care face ca omul să beneficieze de lumina harică, prin care vede lumea cu alți ochi, cu altă înțelegere. Părintele concepea zborul drept stadiu final către care e chemat omul spre a putea beneficia de harul divin, sursa zborului spiritual. Dar pentru aceasta trebuie să ajungi la **vrednicie**. Ideea vredniciei este ilustrată în „Acatistul la Rugul Aprins”. În legătură cu

nunta Marelui Mire, clarifică noțiunea vredniciei: „Fiindcă la nunta marelui Mire e cerută o grijă de întreagă neprihănire! Nu este îngăduită necurăția ochilor și a hainelor Nimeni dar dintre cei ce sunt neînvățații tainelor de unele ca acestea să nu se atingă! Cine va lăsa porcii cu mărgăritare să se hrănească și din vasele sfinte câinii să lingă?” Mărgăritarele de care pomenește Părintele Daniil în acatist, nu sunt altceva decât învățătura de taină a rugăciunii. Calea spre zbor este rezolvată printr-o „știință de taină” a Rugăciunii inimii în care Părintele Daniil vedea singura cale de atingere a acelei „vrednicii” de unire cu Hristosul Mire.

Înainte de anul 1950, când Sandu Tudor a fost arestat și deportat pe șantierul canalului „Dunăre-Marea Neagră”, șantier de exterminare a deținuților politici. După urmăririi sistematice, pe data de 14 iunie 1958, Părintele Daniil Tudor a fost arestat. Interogatoriul a fost lung și epuizant, Tribunalul Militar l-a condamnat pe 8 noiembrie 1958 „la 25 (douazecisicinci) ani temniță grea și 10 (zece) ani degradare civică”. Oficialii considerau „Rugul Aprins”, această mișcare duhovnicească doar un paravan pentru activitatea politică.

Parintele Daniil Tudor n-a mai ieșit din închisoare. S-a chinuit la Aiud și a trecut la Domnul în 17 noiembrie 1962, fiind îngropat în Râpa robilor, unde mii de deținuți așteaptă învierea cea de obște.

ACADEMIA ROMÂNĂ LA 150 DE ANI *

Permanent alături de popor, așa cum au subliniat în operele lor marii istorici ai neamului, Biserica Ortodoxă Română a binecuvântat și susținut încă de la început Academia Română, care, cu jumătate de secol înainte de realizarea Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, a adunat în comuniune de cuget și simțire, cele mai strălucite personalități din toate provinciile românești: din „România de peste Milcov” (trei membri), din „România de dincoace de Milcov” (patru membri), din Transilvania (trei membri), din Banat (doi membri), din Maramureș (doi membri), din Bucovina (doi membri), din Basarabia (trei membri) și din Macedonia (doi membri).

La numai un an de la începutul activității sale, *Societatea Academică Română* a primit în rândurile salepe Episcopul cărturar *Dionisie Romano al Buzăului*, în anul următor a fost ales în înaltul for academic preotul și profesorul *Sava Popovici-Barcianu*, iar la 7 septembrie 1871 Mitropolitul *Andrei Șaguna*, „Mesia” sau „Apostolul Ardealului”, a fost cinstit cu titlul de membru de onoare al *Societății Academice Române*, devenită apoi, la 29 martie/10 aprilie 1879 „*Academia Română*”.

Acestor personalități, deopotrivă slujitori ai Bisericii și ai Academiei, le-au urmat cu timpul numeroși alți ierarhi, preoți și teologi, care prin lucrarea lor pastorală, culturală, științifică sau patriotică au ridicat prestigiul ambelor instituții, contribuind la consolidarea cooperării dintre ele spre binele și propășirea națiunii române...

Însă, din nefericire, această cooperare benefică dintre Biserică și Academie, bazată pe încredere și stimă reciprocă, a fost în mod dramatic curmată de Decretul din 9 iunie 1948, prin care prestigioasa Academie Română a fost transformată în *Academia Republicii Populare Române*, iar cei mai mulți dintre membrii ei, 114, considerați „indezirabili” de către regimul comunist, printre care și ierarhi, preoți și teologi ai Bisericii Ortodoxe Române au fost excluși, izolați, iar unii, chiar supuși pentru o lungă perioadă de timp, unui crunt proces de „reeducare”.

Biserica noastră a publicat în revistele ei, semnate cu pseudonim sau chiar cu numele adevărat, numeroase studii elaborate de foști membri ai Academiei, care nu mai aveau voie să publice în revistele de stat sau erau urmăriți de cenzura comunistă. În acest sens, Patriarhul de vrednică memorie Justinian Marina (1948-1977) a ocrotit mai mulți academicieni persecutați de regimul comunist sau a ajutat familiile acestora. Menționăm aici doar situația dramatică a academicianului Constantin C. Giurescu, al cărui fiu, Prof. Dinu C. Giurescu, vicepreședinte al Academiei Române, își amintește într-un interviu faptul că în timpul detenției tatălui său, după ce casa și bunurile familiei au fost confiscate, familia sa a fost găzduită, cu aprobarea Patriarhului Justinian, pentru o vreme între anii 1951-1953 în casa parohială a bisericii „Sfânta Maria”. Acolo locuia și renumitul academician Simion Mehedinți, savant geograf și pedagog creștin, fost absolvent al Seminariilor teologice de la Roman și București.

După anul 1989, odată cu izbăvirea de regimul comunist, au fost reabilitate raporturile firești tradiționale dintre Biserică și Academie. Astfel, în anul 1990, noua conducere a Academiei Române a reabilitat memoria ierarhilor, preoților și teologilor ortodocși excluși din Academie în anul 1948 de către regimul totalitar, iar, în anii care au urmat, noi slujitori ai Bisericii au fost primiți în cel mai important for al excelenței științifice și culturale românești. În această ultimă perioadă, Academia Română și Patriarhia Română au inițiat mai multe programe comune, dintre care, cel mai important este elaborarea *Istoriei monahismului românesc* în trei tomuri masive și valoroase, iar bunele relații, cultivate cu respect reciproc de ambele instituții, ne îndreptătesc să sperăm la o permanentă cooperare fructuoasă pentru binele poporului român.

La acest moment jubiliar binecuvântat, felicităm pe Domnul Ionel Valentin Vlad, Președintele Academiei Române, pe Domnii vice-președinți și pe toți membrii Academiei Române, precum și pe toți ostenitorii Bibliotecii Academiei Române. Totodată, ne rugăm Milostivului Dumnezeu să le dăruiască tuturor sănătate și fericire, precum și mult ajutor în activitatea lor academică!

**Fragment din Cuvântul Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, rostit luni, 3 aprilie 2017, cu prilejul Adunării Generale solemne a Academiei Române.*
<http://basilica.ro/academia-si-biserica-la-ceas-aniversar/>

ȘTIINȚA ȘI CREDINȚA*

...două „domenii” care, împreună cu arta și filosofia, sunt definitorii pentru om, ca moduri de înțelegere și exprimare a lumii. Două domenii care sunt adesea văzute sau prezentate ca și contradictorii. Credința nu neagă știința, însă din interiorul științei se ridică adesea voci

negative despre credință. Un caz particular este cel al fizicii (domeniu din care fac parte ca cercetător în fizica nucleară), care are un succes remarcabil în înțelegerea și descrierea universului pe baza forțelor fundamentale și a constituenților elementari ai materiei și radiației (luminii). Această înțelegere este într-adevăr impresionantă, în mod evident din punct de vedere practic, al tehnologiei, unde descoperiri fundamentale cum ar fi undele electromagnetice, razele X, laserul, tranzistorul și circuitele integrate, supraconductivitatea, diodele luminoase (toate încununate cu premii Nobel pentru fizică) au dus la aplicații practice care acum au devenit cotidiane. Însă partea cea mai remarcabilă a succesului fizicii este cea conceptuală, care se bazează pe un aparat matematic sofisticat (teoria cuantică a câmpurilor pentru legile la nivel subatomic) și care a dus la predicții teoretice ce au fost validate de descoperirea experimentală. Exemple sunt mediatorii așa-numitei forțe nucleare slabe, care guvernează dezintegrările la nivel sub-nuclear, bozonii W și Z (care sunt echivalenți din punct de vedere cuantic cu lumina, cu deosebirea că posedă masă) sau bozul Higgs, recent (2012) descoperit la CERN.

De asemenea, remarcabilă este concluzia, la care s-a ajuns în ultimele decenii, că tăria forțelor fundamentale și anumiți parametri ce caracterizează materia (cum ar fi masele cuarcilor up și down) au valori caracterizate de un așa-numit „reglaj fin”. Asta înseamnă că mici variații ale acestor valori duc la un

univers cu totul diferit de cel în care trăim noi, un univers în care existența vieții ar fi imposibilă.

Fizicieni de cel mai mare calibru, genii ale căror descoperiri științifice definesc înțelegerea actuală a universului, cum ar fi: Newton, Faraday, Maxwell sau Charles Townes (inventatorul laserului), au fost credincioși. Aceasta e o dovadă clară că nu există vreo incompatibilitate între credință și știință, cum se percepe câteodată. Această percepție vine probabil dintr-o interpretare rigidă a metodelor științei (metodă bazată pe interogație, pe îndoială) și credinței (văzută îngust ca acceptare necondiționată a anumitor practici).

Caracterul de cercetare este în credință la fel de puternic ca și în știință – vezi pilda lui Toma „necredinciosul”, care a cerut să pună mâna sa în rănile cuiei și a sulitei, iar Iisus Hristos i-a oferit ocazia, apreciindu-i dorința sinceră de a se convinge cu toate mijloacele posibile. Învierea Mântuitorului a fost ceva concret, nu abstract, și Toma a fost îndreptățit să o constate. Avem nevoie în credință de necredință ca îndoială sănătoasă asupra a ceva specific. Întrebarea „fac bine ce fac acum?” este la fel de prețioasă pentru un cercetător veritabil ca și pentru un creștin veritabil. Numai întrebându-ne asta la orice pas facem progrese, atât în știință, cât și în credință. Și desigur că în ambele drumul nu este drept, ci sinuos; facem greșeli (păcate, în credință) – important e să le recunoaștem și să revenim la principiile de referință. În ambele, cunoașterea „metodei” este vitală.

Și invers, în știință avem nevoie de credință. În primul rând, credem în existența unor legi ale naturii, legi care sunt determinate la Creație și care nu s-au schimbat de atunci și credem că vor rămâne valabile și în viitor. Noi recunoaștem aceste legi la fiecare Vecernie când citim în Psalmul 103, psalmul Creației: „Cel ce ai așezat pământul pe temeliiile lui și nu se va clătina în veacul veacului”. Detalii, finețuri ale legilor naturii, descoperim și vom continua să descoperim continuu, cu mila Domnului. Eu cred că Dumnezeu ne-a dat la Creație capacitatea de a înțelege universul, pe lângă „stăpânirea pământului” (Facerea 1, 28). De fapt, orice cercetător trebuie să creadă în capacitatea lui de a înțelege lumea fizică, altfel n-ar încerca să o cerceteze. Această capacitate este subliniată și de felul „miraculos” în care anumite concepte matematice pur abstracte se aplică în natură, modelând realitatea, despre care fizicianul Eugen Wigner (premiul Nobel în 1963) a zis că „e un dar minunat, pe care nu-l înțelegem, nici merităm, și pentru care trebuie să fim recunoscători”.

Un mare fizician al secolului XX, Freeman Dyson, a observat că „există o imagine deformată a științei, pentru că se învață în școală că știința este o colecție de adevăruri bine stabilite. De fapt, știința nu este o colecție de adevăruri. Este o continuă explorare de mistere. Oriunde explorăm lumea înconjurătoare, găsim mistere.” Fizica secolului XX a produs o adevărată revoluție în înțelegerea universului, dar a scos la iveală mistere, aspecte fundamentale ce au rămas neînțelese, fiind acceptate (iată acte de „credință” în știință) ca principii ale fizicii cuantice –

adică axiome, fundamente care nu pot fi demonstrate – , cum ar fi: statistica cuantică (Fermi-Dirac, Bose-Einstein), principiul de incertitudine (al lui Heisenberg) sau dualitatea undă-corpusul (Einstein, de Broglie).

Mai mult, observațiile și modelele astrofizice arată că 95% din componența universului ne este încă necunoscută. Capacitatea noastră de a descrie lumea fizică este impresionantă, dar se aplică doar la 5% din univers. Această capacitate este afectată și de un neajuns conceptual, acela că forța gravitațională încă nu a putut fi înțeleasă din punct de vedere cuantic, cum sunt celelalte forțe fundamentale (electromagnetism și forțele nucleare tare și slabă). Chiar dacă aceste neajunsuri ar putea fi de moment și vor fi depășite de descoperirile viitorului, știința nu ne va putea da cuvinte ca acestea: „*ocolește râul și fă binele, caută pacea și mergi pe urmele ei*” (Psalmul 33, 13), cuvinte care nu pot veni decât din raportarea noastră la Dumnezeu. Așa cum nu din valorile științei, ci din raportarea sa la Dumnezeu a putut Maxwell să declare: „*Fericit este acela care vede în lucrul ce-l face azi o parte intimă a unui lucru mult mai mare și o mărturie a lucrării Veșniciei.*”

*Anton Andronic (n. 1966) este absolvent al Facultății de Fizică din București și doctor al Institutului Național pentru Fizică și Inginerie Nucleară din București. În prezent este cercetător permanent la Institutul de Cercetare cu Ioni Grei GSI din Darmstadt, doctor docent al Universității Darmstadt și membru al grupului care desfășoară experimentul ALICE de la acceleratorul Large Hadron Collider de la CERN, Geneva. Pe lângă articolul anterior, domnia sa a răspuns și la câteva întrebări și câteva citate din mari oameni de știință:

Care sunt pentru dumneavoastră revelațiile lui Dumnezeu în fizică? În primul rând reglajul fin al tăriei forțelor fundamentale și al proprietăților constituenților elementari de materie și radiație.

Cât la sută se știe din fizica Universului? Greu de spus cu exactitate. Se cunoaște mult, dar și mult a rămas de cunoscut. Știm că doar 5% din univers este materia și lumina obișnuită, restul este un mister al fizicii. Chiar și partea asta de 5%, pe care o înțelegem destul de bine, mai are mistere, iar surprize pot să apară încă.

Există un „plafon” dincolo de care știința fizicii nu poate pătrunde? Există; este momentul Creației Universului, caracterizat de densități de energie enorme. În aceste condiții se admite că legile fizicii nu mai au valabilitate. De altfel, spațiul și timpul sunt la acel moment oarecum nedefinite, își pierd „soliditatea” obișnuită.

Care sunt limitele științei fizicii, cum se pot recunoaște onest și cum se pot depăși? Limitele sunt multe, unele sunt clar recunoscute „din interior”, altele pot încă să apară ca surprize, descoperiri neașteptate, ale viitorului. Se pot depăși prin idei curajoase, care pot să revoluționeze înțelegerea actuală. Un exemplu din trecut este cel al fizicii cuantice, care a fost revoluționară; a rămas însă

în anumite detalii misterioasă până acum, la mai mult de 100 de ani de la descoperire.

Care credeți că este diferența între starea de spirit a unui cercetător credincios și a unui cercetător ateu? Nu știu dacă e vreo diferență specială între cercetători sau orice altă profesie. Desigur, munca în cercetare dă ocazia cunoașterii unor detalii subtile ale Creației, însă simpla privire a unui cer înstelat poate face pe oricine să se minuneze.

Ce i-ați spune unui tânăr care e pasionat de fizică, dar neagă sau disprețuiește ideea de Dumnezeu? Ce aș spune oricărui tânăr care neagă pe Dumnezeu: e o greșeală de proporții, care nu are nicio bază rațională. Eu însumi am făcut-o dintr-un nonconformism prost înțeles. Dau slavă Domnului că m-am întors la credință.

Albert Einstein avea în biroul său tablourile a trei oameni de știință: Isaac Newton, Michael Faraday și James Clerk Maxwell.

Isaac Newton (1642-1727) „Necesitatea metafizică oarbă, care este fără îndoială aceeași totdeauna și peste tot, n-ar putea produce nicio varietate a lucrurilor. Toată diversitatea de lucruri pe care o vedem potrivită diferitelor timpuri și locuri n-ar putea să apară decât din ideile unei Ființe, care există cu necesitate. Cel care gândește pe jumătate nu va crede în Dumnezeu; dar cel care gândește cu adevărat trebuie să creadă în Dumnezeu.”

Michael Faraday (1791-1867) Faraday a fost unul dintre cei mai importanți oameni de știință ai tuturor timpurilor. Unii l-au numit cel mai mare experimentator din istoria științei. După un prânz cu Faraday, John Tyndall – unul din biografii săi – descria *rugăciunea acestuia ca fiind „cererea unui fiu în inima căruia Dumnezeu trimisese Duhul Fiului Său, și care cu încredere deplină cerea o binecuvântare de la Tatăl său.”* Apropiindu-se de sfârșitul vieții, îi scria unui cunoscut: „Sunt, sper, foarte recunoscător că, în timp ce puterea și cele ale vieții îmi scad, nădejdea cea bună rămâne în mine, ceea ce face contemplarea morții să fie o mângâiere și nu o frică. Această pace este numai și numai darul lui Dumnezeu, și din moment ce El este Cel care dă, de ce să ne fie frică? Darul Său cel negrăit prin Fiul Său cel iubit este temeiul unei nădejdi neîndoielnice, și în aceasta stă odihna pentru cei care (ca tine și ca mine) ne apropiem de sfârșitul răgazului nostru aici, jos.” Ultimele lui cuvinte, atunci când a fost întrebat dacă s-a gândit la ocupația lui în viața viitoare, au fost: „*Voi fi cu Hristos, și asta este de ajuns.*”

James Clerk Maxwell (1831-1879) „O epocă științifică s-a sfârșit și o alta a început cu James Clerk Maxwell”, spunea Albert Einstein. Încă de mic copil, James arăta cel mai mare interes pentru felul cum merg lucrurile. Mama lui scria unei prietene că, la numai doi ani și jumătate, micuțul James „are mult de lucru cu ușile, încuietorile, cheile... Și «Arată-mi cum merge asta» nu-i lipsește din gură.” Avea o memorie extraordinară. La opt ani recita pasaje lungi din Milton și întreg Psalmul 118 (176 de versete). Deja cunoștea foarte bine Sfânta Scriptură și putea să indice versetul

la aproape oricare citat din Psalmi. În timpul studenției la Cambridge, cunoașterea propriei credințe creștine, dar și cea științifică și umanistă (citea pe clasicii greci în original, de exemplu) au crescut rapid. A intrat în societatea de dezbateri „Apostolii”, prilej cu care s-a adâncit în teme de credință. Într-un eseu scria: „Creștinismul este singurul sistem sau formă de credință care renegă asemenea pretenții [de subiecte tabu]. Numai aici totul este liber. Poți să zbori până la capătul pământului și să nu găsești niciun alt dumnezeu decât pe Autorul mântuirii. Poți să cauți în Scriptură și nu vei găsi niciun text care să te oprească din explorările tale...” Maxwell era convins că cercetarea științifică și învățăturile Bibliei erau nu numai compatibile, ci ar trebui să fie legate. Această convingere se regăsește într-o rugăciune găsită printre notițele lui: „Dumnezeule Atotputernice, Care ai creat pe om după Chipul Tău și l-ai făcut un suflet viu ca să Te caute pe Tine și să stăpânească peste creaturile Tale, învață-ne cum să cercetăm lucrurile mâinilor Tale, pentru a supune pământul în folosul nostru, și să ne întărim în slujirea Ta; pentru a primi Cuvântul Tău cel binecuvântat, ca să putem crede în Cel pe Care Tu L-ai trimis, pentru a ne dăruia cunoașterea mântuirii și iertarea păcatelor. Pe toate le cerem în numele Aceluiași Iisus Hristos, Domnul nostru.” Printre datoriile de onoare, moștenite de la tatăl său, era aceea de a citi în fiecare noapte din Biblie servitorilor de la conacul său de la Glenlair. A murit la numai 48 de ani de cancer abdominal. A îndurat boala fără să se plângă, fără ca bunătatea să-i fie știrbită sau credința împuținată. În apropierea morții i-a spus unui coleg de la Cambridge: „M-am tot gândit în ultima vreme cât de delicat am fost tratat totdeauna. N-am avut niciodată în viață o zdruncinătură serioasă. Singura dorință pe care o mai pot avea este ca, asemenea lui David, să-mi slujesc generația după voia lui Dumnezeu și apoi să adorm.”

Charles H. Townes (1915-2015) Laureat al premiului Nobel și inventator al laserului, Charles H. Townes spunea: „Cred că nu există o întrebare mai importantă decât: care sunt scopul și sensul vieții noastre și ale universului. Știința vrea să cunoască mecanismele universului, religia – sensul. Cele două nu pot fi separate. Pe viitor ele trebuie să converge. Oamenii de știință, îndeosebi fizicienii, recunosc că lumea noastră este una foarte specială. Lucrurile trebuie să fie aproape exact cum sunt pentru ca noi să existăm. Este un univers fantastic de specializat, dar cum oare s-a întâmplat asta? Nu cred deloc că știința este completă. Nu înțelegem totul, și putem observa, chiar în sânul științei, multe lucruri inconsistente. Trebuie să recunoaștem că nu înțelegem. Știința are credință. Noi formulăm axiome. Nu putem demonstra aceste postulate, dar avem credință în ele. Cunoașterea științifică, în concepția omului de rând, vine în urma unor deducții logice, sau prin acumulări de date care sunt analizate prin metode consacrate, pentru a deduce generalizări numite legi. Dar această percepție este una deformată. Majoritatea descoperirilor științifice importante se fac cu totul

diferit și sunt mult mai asemănătoare cu revelația. Cred cu tărie în existența lui Dumnezeu, bazat pe intuiție, observații, logică și, de asemenea, pe cunoașterea științifică. *Ca persoană religioasă, simt cu tărie prezența și acțiunea unei Ființe creatoare care este mult dincolo de mine și, totuși, totdeauna personală și apropiată.*”

CÂNTARE ORTODOXĂ ROMÂNEASCĂ în DOMUL SF. ȘTEFAN din VIENA

Renumitul cor din București: Te Deum Laudamus a concertat în catedrala Sf. Ștefan din Viena în seara zilei de 24 aprilie cântând în special imne pascale. În această zi am prăznuit pe Sfinții Ierarhi: Ilie Iorest, Simion Ștefan și Sava Brancovici ai Transilvaniei și pe Sf. Iosif al Maramureșului. Domul era frumos împodobit cu frumoase flori finndcă în această zi se împlineau 870 de ani de sfințirea acestei catedrale.

Pr. Prof. Univ. Dr. Rudolf Prokschi a salutat, în numele gazdelor corul și pe cei prezenți. Alături de cei aproximativ 200 de ascultători în dom au fost și Preoții: Prof. Univ. Dr. Mihai Săsăujan de la Facultatea de Teologie din București și slujitorii altarului Bisericii Sf. Ap. Andrei din Viena: Dr. Nicolae Dura și Drd. Emanuel-Ștefan Nuțu.

Dirijorul corului este Pr. Prof. Univ. Dr. Matei Zaharia, de la Facultatea de Teologie din București. Corul a interpretat - cu multă măiestrie și profesionalism - următoarele piese musicale: Fie, Doamne, mila Ta spre noi - de Gheorghe Danga; (Oh Herr, Dein Erbarmen sei mit uns!); Hristos a înviat! de preot Ion Popescu Runcu; (Christus ist auferstanden!); Doamne, buzele mele, de Sabin Drăgoi; (Herr, meine Lippen); Răspunsuri Mari, de Gheorghe Danga, (Grosse Antworten); O, Sacrum Convivium, de Lodovico Grossi da Viadana; Sanctus, de Friederich Silcher; Dank, sei, Dir Herr! de Georg Fr. Haendel și Lăudați pre Domnul! de Gheorghe Danga (Lobet Ihr Menschen den Herren).

După ascultarea acestor imne religioase o enoriașă a Parohiei noastre și-a exprimat bucuria și mulțumirea că a ascultat acest cor minunat în vestita catedrală din inima capitalei muzicii.

Coriștii au vizitat Biserica Sf. Ap. Andrei, Cimitirul Central unde se afla mormintele unor mari compozitori vienezi și alte obiective importante din Viena.

DOUĂ CONFERINȚE la SIBIU*

La Pavilionul Muzeal Multicultural din cadrul Muzeului în aer liber din Dumbrava Sibiului a avut loc marți, 30 mai, a doua ediție a Simpozionului Internațional „În drum spre Marea Unire”. Lurările științifice prezentate în cadrul evenimentului au evocat personalitățile și momentele importante din intervalul istoric 1859-1918.

La deschiderea simpozionului a participat și Înaltpreasfințitul Laurențiu, Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului, care a susținut o prelegere legată de tema simpozionului, amintind dorința și eforturile neamului românesc de a realiza Marea Unire. Pr. prof. dr. Nicolae Dura a prezentat comunicarea: „Asociații românești din Viena 1859-1918”.

La simpozion au fost prezenți și preot academician prof. dr. Mircea Păcurariu, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă „Sfântul Andrei Șaguna” din Sibiu, pr. prof. univ. dr. Nicolae Chifăr, președintele Senatului universitar din cadrul Academiei Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu, conf. univ. dr. lt. Gabriel Popa, directorul adjunct al Complexului Național Muzeal „ASTRA” din Sibiu, Ovidiu Baron, inspectorul școlar general, prof. Ștefan Firu, directorul Direcției Județene a Arhivelor Naționale Sibiu, dr. Alexiu Tatu, numeroase cadre didactice, studenți și elevi.

Facultatea de Teologie Ortodoxă „Sfântul Andrei Șaguna” a găzduit marți, 31 mai, o conferință susținută de pr. prof. dr. Nicolae Dura din Viena. Conferința a avut titlul „Însemnătatea Sfintei Scripturi în învățământul religios ortodox de azi” și a fost organizată în parteneriat cu Centrul Arhiepiscopal de Diagnoză și Cercetare Catehumenală, Omiletică și în Pedagogia și Metodologia Religie (CADCO) „Sfântul Andrei Șaguna” de la Facultatea de Teologie din Sibiu. Moderatorul conferinței desfășurate în Aula „Mitropolit Ioan Meținau” a fost pr. conf. univ. dr. Costantin Necula, iar în sală au participat cadre didactice universitare și preuniversitare, preoți și studenți.

*<http://www.mitropolia-ardealului.ro/parintele-nicolae-dura-a-conferentiat-la-sibiu/>; <http://www.mitropolia-ardealului.ro/simpozionul-in-drum-spre-marea-unire-in-a-doua-editie-la-sibiu/>

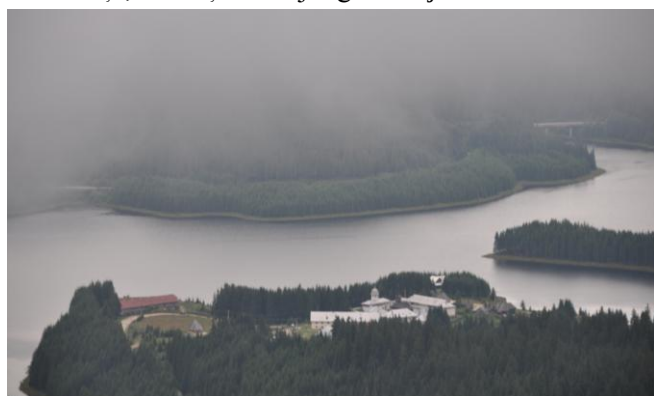
PANORAMA SFINTEI MĂNĂSTIRI OAȘA*

Sora Denisa,
Mănăstirea „Sf. M. Mc. Gheorghe”, Țețu

Se află undeva, în țara Ardealului, între finiturile Inidoarei și Albei, o apă vișoroasă. Oamenii dinspre câmpie îi spun Sebeș; cei vechi, din înălțimi, îi zic încă Frumoasa. [...] Din locurile acestea unde am petrecut și am stat privind, cu sufletul împlânzit de dulceața lor, sedesfășoară păduri după păduri, și iarăși păduri nesfârșite. Acolo-i împărăția sălbăticiunilor, cât țin munții și sihlele. Într-o parte se suiă cătră Dumnezeu vârful lui Pătru; mise parea aproape, dar până la el umblă păstorii două zile, și în râpilor goale stăruiau încă - la vreme devară - zăpezile de iarnă trecută. Mai departe, se scria pe cer linia Șurianului. Se lămureau și alte piscuri cupete de omăt. Munți, râpi, codri, goluri; spre ele trec pe drumul de lângă apa Frumoasei oierii din Poiana Sibiului ca să-și așeze stânile. [...] Mișcarea aceasta de la vale în piscuri ofac de mii de ani generațiile păstorilor, de la Decebal-Crai și de la străbuni și mai vechi. (Mihail Sadoveanu, fragment din volumul Valea Frumoasei).

Inundată de verdele tainic al brazilor care-și cădesc tămăia din cetini sub atenția neîndurătoare a Soarelui dogoritor de vară, învăluită de hora eternității în care s-a îngemănat cerul senin cu oglinda străvezie a lacului de acumulare, piscurile îmbietoare ale munților ce brăzdau văzduhul prin semeția lor, Mănăstirea Oașa ne primește cu brațele deschise, murmur de tineri (ca niște albinuțe în stup) vibrând încă de la apropierea de aceasta...

Cam așa este întâmpinat oricine vinela OAȘA... Vezi forfotind dintr-o parte în alta tineri, studenți și liceeni deopotrivă, cu pixuri și caietele în mâini, cu metaniere și cărți de rugăciuni, iar la fiecare pas întâlnești câte o persoană care să-ți zâmbească și să te privească duos, ca pe un prieten vechi de-al său... deși acum e pentru prima oară când pășești pe aceste tărâmuri... Ei sunt grăbiți să ajute acolo unde e nevoie, dornici de a nu întârzia la conferințe, însetați de a ajunge la slujbele Bisericii...

În centru, ca o stăpână a tuturor, stă de veghe umila bisericuță de lemnși îi privește (primește) pe toți cei care îi trec pragul, generații după generații, îi iubește tăcând și ocrotindu-i lasându-le ei... Acum, vin mulți să-și facă prăvălioara aici sau să se închine Maicii Domnului Pantanassa și răclitei cu

Sfinte Moaște, căci bisericuța a devenit de muuult neîncăpătoare pentru ei, motiv pentru care obștea (călăuzită decătore Părintele Stareț Arhim. Iustin Miron) s-a văzut nevoită a construi un alt edificiu de cult, de dimensiuni mult mai mari... pentru TINERI.

Nu vreau să vă scriu, dragicitori, neapărat despre un istoric al acestei Sfinte Mănăstiri (Deși aş avea să vă transmit, nu doar ca informație cronologică, ci mai ales ca intensitate a trăirilor ce au izvorât laolaltă cu nașterea ei. Despre Oașa dejas-a scris mult, s-au făcut reportaje etc.), ci, mai degrabă, îmi doresc să lămurim împreună o serie de întrebări, precum: "Ce caută ASTĂZI tinerii la mănăstire? De ce mai ales TINERII? (P.S.: Bătrânii unde sunt?)

CE este acest FENOMEN? Obștea, tânără și ea la rândul său, a început de ani de zile serii anuale de tabere studențești ce au necesitat o organizare, deoarece acest "asadiu" exuberant al adolescenților s-a dovedit a fi greu de stăpănit altfel, adăugându-se exponențial tot mai mulți tineri. Având ca principii de bază treidirecții majore și anume: spiritualitatea, tradiția și cultura, construindu-se relații de prietenie, încredere și devotament, taberele de la Oașa au ajuns a fi mult așteptate, astfel încât tinerii vin aici pentru a se forma (nudoar pentru a se informa!) atât pentru viața ce îi așteaptă, cât mai ales pentru cea veșnică. Arhondaricele, sălile de conferințe, biserica – toate sunt pentru ei! Toate s-au ridicat cu trudă pentru a le răspunde nevoilor, pentru a umple acele cupe ale sufletelor însetate de Cer. Astfel, la 1300 de mii de tineri din toate colțurile țării (ba chiar ale lumii!) se adună la Oașa pentru a asculta conferințe și a li se răspunde la nelămuriri, pentru a lega prietenii pe viață și pentru a învăța, totodată, să prețuiască munca și lucrul în echipă, cu mintea fiind cât mai mult posibil la rugăciune (lucrarea minții), iar cu mâinile treburilor acolo unde este nevoie. Nu e de uitat ceea ce zice adesea Părinții Sfintei Mănăstiri: *Pentru a deveni trebuie să faci, căci ceea ce faci te face!*, dânsii fiind în tinerețe membri activi ai ASCOR-urilor (ASCOR - Asociația

Studentilor Creștini Ortodocși Români) din țară, prin urmare, având cunoștință în relația de colaborare cu tinerii și reușind, astfel, să răspundă, în majoritatea situațiilor, nevoilor actuale ale lor. Când însă nu plouă, piscurile munților din împrejurimi devin amfiteatre în aer liber, încât doar la Universitățile de

prestigiu ochiul privitorului poate analiza un asemenea "peisaj": tineri ce vin valuri - valuri să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, să fie mai aproape de El prin natură, simplitate și... Dragoste.

Tineri ce vin valuri - valuri, acum, Mântuitorul, în timpul propovăduirii Sale, era urmat și înconjurat de mulțime de oameni... *Așadar, la hotarul dintre cer și pământ, în mijlocul munților, Mănăstirea Oașa dăinuie.*

*Vatra veche. Lunar de cultură Anul IX, nr. 3(99) martie 2017, p. 55

LANGENACHT DER KIRCHEN – 9.06.2017 *

Katholiken, Evangelische, Orthodoxe, Muslime und Aleviten sind grosso modo zufrieden im „blau“ regierten Wiener Flächenbezirk Simmering: Das war der Tenor eines gut besuchten Podiumsgesprächs in der „Langen Nacht“, abgehalten in der Pfarrkirche Altsimmering am Samstagabend. Bezirksvorsteher Paul Stadler (FPÖ) outete sich als nicht praktizierender Katholik, der gerne Religionsgemeinschaften besucht – „wenn sie mich wollen“. So habe er vor kurzem die rumänisch-orthodoxe Kirche und das neue Aleviten Zentrum besucht. Er habe „mit Kirchen kein Problem“, allerdings oft mit Medien, die Konflikte aufbauchten. Auch mit Bezirksvorsteher-Stellvertreterin Renate Angerer (SPÖ) habe er eine gute Gesprächsbasis. Nach kontroversen Diskussionen „können wir uns nachher immer die Hand geben“, so Stadler.

Renate Angerer sagte, der Bezirksvorsteher überzeuge sie zwar nicht von seiner Ideologie, aber das müsse er auch nicht - und sie wolle das ihrerseits auch mit ihrer nicht. Jedenfalls dürfe man Simmering „nicht ins rechte Eck stellen“. Es gebe viele Migranten in dem Großbezirk, und sie seien natürlich sichtbar, aber es gebe insgesamt wenig Konflikte. „Es gilt, die Ordnung einzuhalten. Von allen. Denn ganz Wien schaut auf dieses Simmering, ich bin stolz, von hier zu sein.“

Pfarrer Christian Maresch (katholisch), der auch Simmerings Dechant ist, bezeichnete das Miteinander-ins-Gespräch-Kommen als einen „Urwert“ des Christentums. Der Bezirk werde in religiöser Hinsicht von Jahr zu Jahr „bunter“ - so seien jetzt etwa viele Freikirchen dazugekommen. „Es ist mehr Dialog notwendig“, so Maresch. Angedacht sei

deshalb die Wiederbelebung des eingeschlafenen Interreligiösen Bezirksforums.

Bischofsvikar Nicolae Dura (rumänisch-orthodox) sagte, auch im Blick auf die bevorstehenden Wahlen, dass Wien die „Hauptstadt der Harmonie“ bleiben müsse. Es dürfe die innere Freude zur Begegnung mit anderen nicht verlöschen. „Wenn nicht Friede in meinem Inneren ist, dann gibt es auch keinen Frieden mit dem Nachbarn“, fasste er zusammen.

Dura hob hervor, dass das Miteinander von Menschen verschiedener Herkunft für ihn als Rumänen aus Siebenbürgen eigentlich das Normale sei. Er erinnerte auch an den Apostel Paulus, der die Christen ermahnt hatte, dass alle nur Gäste auf Erden seien und „niemand hier eine bleibende Heimatstadt“ habe.

Pfarrerin Maria Katharina Moser (evangelisch) rief zum gegenseitigen Vertrauen auf. Vertrauen sollte auch von Politikern gestärkt werden, denn „Vertrauen ist das Netz, aus dem der soziale Zusammenhang geknüpft ist.“ Man solle es nicht durch Schlechttreden zum Reißen bringen.

So sei etwa die Motivation zum Engagement in der kirchlichen Flüchtlingshilfe weiterhin intakt, betonte die Pfarrerin: „Die Menschen sagen nämlich nicht: Wir sind überfordert. Nein, das ist nicht der Fall“ -so Mosers Erfahrung.

Der islamische Theologe Khalid El Abdaoui, der auch in Frankfurt tätig ist, lobte das Zusammenleben in Österreich, das besser sei als in Frankreich oder Deutschland, und die Vorzüge des novellierten Islamgesetzes. Wichtig sei vor allem, dass das Gesetz die Einrichtung islamisch-theologischer Fakultäten vorsehe. „Hier haben die Muslime ein Ausmaß an Freiheit, von der sie in ihren Herkunftsländern nur träumen können.“ Der Islam sei Österreichs zweitgrößte Religionsgemeinschaft, erinnerte El Abdaoui.

Wichtig sei die Integration der Jugend. „Wie kann man die ins Boot holen und gegen Extremisten immunisieren? Die Wahlkämpfe dürfen nicht vermitteln, das dieser Teile der Bevölkerung ausgegrenzt ist.“

Der Leiter der "Glaubensgemeinde Aleviten Österreich" -ihr Sitz ist in Simmering - Mario Sahan, wies darauf hin, dass Mitglieder seiner Glaubensgemeinde „in allen Parteien zu finden“ seien.

Das Zusammenleben könnte aber „noch besser werden -wir werden sicher dazu unseren Beitrag leisten“.

Am Schluss der Diskussion wurde von allen politischen und religiösen Vertretern am Podium gemeinsam ein Rosenbäumchen als „Baum der Hoffnung“ entgegengenommen, als Zeichen, dass das friedliche Zusammenleben gut weitergeführt werden kann. Es wurde anschließend eingepflanzt. Die Moderation der Diskussion übernahm der Journalist Matthias Ziegler von der „Wiener Zeitung“.

Bei der „Langen Nacht der Kirchen“ waren 350.000 Besucher, in der Erzdiözese Wien bei 13. Auflage rund 150.000 Besucher. Ökumenisches Großereignis bot am Freitagabend knapp 2.700 Programmpunkte in ganz Österreich -

*Aus Kathpress Wien, 10.06.2017

In unserer Andreas-Kirche wurde Hymnus Akathistos an unseren Herrn Jesus Christus (Rumänisch und Deutsch) zelebriert, einen Vortrag: Freiheit und Verantwortung – aus orthodoxer Sicht. *Wie viel Verantwortung wird den Christen übertragen? Und wie viel/wie wenig Freiheit wird uns geschenkt?* (von BV. Dura) gehalten, Führungen durch unsere Kirche und Liturgische Musik.

DUMNEZEU ESTE PESTE TOT, TU L-AI DESCOPERIT, E TIMPUL SĂ ÎL ARĂȚI ȘI ALTORA*

Liana STANCIU GEORGESCU*

Prieteni dragi, e o imensă bucurie să vorbești unor oameni care gândesc și trăiesc exact ca tine, dar care au imensul avantaj că l-au găsit pe Hristos mai devreme decât tine. Au fost zile în ultima perioadă când am avut senzația ca suntem o minoritate, că tinerii preferă smartorice-ul, detoxul sau spiritul Zen. Astăzi sunt fericită să descopăr ca m-am înșelat.

Vă vorbesc așa cum aș face-o cu un prieten drag, pe care chiar dacă nu l-am văzut de mult, nu m-am îndoit niciodată că e aici și abia așteaptă să îmi audă cuvintele. Sunt în mass-media de mai bine de 25 de ani și vă spun fără să greșesc că este un domeniu rău și negru, e mai degrabă al celui-lalt, decât al lui Dumnezeu și cu toate astea nu pot să nu recunosc cât de multe poate face pentru oameni. Și bine și rău. Lui Dumnezeu nu cred că îi place senzaționalul. Dar cine sunt eu? Dan Teodorescu să știu ce preferă Dumnezeu..

Și vorbind de muzică, am fost și eu ca mulți dintre voi mare consumatoare de rock, încă mai știu pe de rost versurile albumelor lui Bon Jovi. Nu pot să zic că mi-a trecut, dar astăzi, când îl am pe Dumnezeu cu mine și în mine, îmi e tare greu să mă gândesc la mine, cea care eram, când vedeam poarta bisericii doar de sărbători. Cât de frumoși sunt oamenii, cât de tare băteam câmpii, până când Dumnezeu m-a împins, mi-a

dat o lecție, din care fie am învățat să cad și să mă ridic, fie am învățat să zbor.

Fraților, Cred că suntem tare grăbiți, că uneori sufletele noastre rămân în urmă și va trebui să găsim vreme să le așteptăm, să ne ajungă din urmă. Știu că vorbesc unor oameni care îl au pe Hristos în ei, dar cum facem să înțeleagă și ceilalți că să fii creștin-ortodox e la fel de tare ca orice videoblog, chiar mai tare decât aparatul cu care intri să îl vezi. Am un prieten care are aceeași meserie ca mine, de mulți ani, și care spune că el e credincios, dar că nu merge la biserică fiindcă e doar pentru babe și văduvi, de parcă la biserică mergi pentru ei, nu pentru tine. Că a merge la biserică și a ține post e învechit, e din secolul trecut. Că e mai important ce scoți pe gură decât ce bagi în ea. Poate că e drept, dar de undeva tot trebuie să începi.

Eu cred că Dumnezeu e atât de actual cât vrem noi să Îl vedem sau simțim. Știu că în seara asta e aici cu mine și cu noi.

Știu un preot care are id-ul de mess coolpriest și care spovedește mulți tineri. O fi oare fiindcă omul nostru vorbește romglis? Sau român-engleză? Contează mai puțin asta.

Dar da, e important să le explicăm celor care cred, dar.... Că nu există dar. Cred că a venit momentul să fim noi cei care le spunem oamenilor că totul vine de la Dumnezeu și tehnologia, și descoperirile extraordinare. Totul. Dumnezeu este peste tot, tu l-ai descoperit, e timpul să îl arăți și altora.

M-am tot întrebat de ce am fost aleasă eu să vă vorbesc? Încă nu am răspunsul, dar presupun că, în goana după actual și informație, ești mai repede atent la o doamnă cu părul lung până la talie și toc de 10 cm, pe care parcă o știi de undeva, decât la un bărbat demn, îmbrăcat în straie preoțești, pe care n-ar fi nicio surpriză să îl auzi că îți spune despre Dumnezeu. Uite așa am intrat într-un clișeu. Nu îmi doresc să vă impresionez, doar aș vrea să unim energia extraordinară a tinereții voastre, cu cumpătarea adultă. Știu că putem face multe, și împreună și separat.

O cântăreață celebră mi-a spus că ea se bucură când mă vede că îmi fac semnul crucii, că și ea crede, dar nu merge la biserică, fiindcă o vede lumea. E vremea să nu ne mai facem griji ce spun alții. Dumnezeu nu a spus: Impresionează-i pe oameni! Doar: Iubește-i! Pierdem atât de mult timp întrebându-ne și îngrijorându-ne despre ce cred și spun alții despre noi.

Și încă ceva de ținut minte... de la un tânăr ca noi citire, care zice că deși Dumnezeu nu are telefon, totuși, vorbește cu el zilnic. Dumnezeu nu are Facebook și sunt totuși buni prieteni, nu are nici Twitter și, totuși, Îl urmează oriunde.

Fraților, aș vrea să vorbim puțin și despre rugăciune. Câți dintre voi se roagă așa, ca la carte? Oare contează cât sau contează cum?

Știu că o rugăciune spusă din suflet poate face să se întâmple lucruri extraordinare, poate de aceea unii, minunații, preferă să se roage, adică să vorbească cu Dumnezeu, nu cu oamenii, fiindcă e mai ușor.

Eu vă îndemn să vorbiți cu oamenii, să îi ascultați, să îi ajutați să înțeleagă. Rugați-vă pentru cei care hulesc sau acuză. Rugați-vă și când ceva merge bine și când nu merge. Și când ne e bine și când ne e frig sau teamă, sau oricum, numai bine nu!

Dumnezeu e ca oxigenul, spunea un clasic, nu îl vezi, dar nu poți trăi fără el. Și nu trebuie să vrem să Îl impresionăm. El știe, vede, aude și cele mai tainice rugăciuni, dacă ele sunt spuse din suflet.

* Este foarte cunoscută prezentatoare de radio și televiziune, soția cântărețului Mihai Georgescu și mama Teodorei, darul lui Dumnezeu. Conferință la Sala Palatului 02.09.2016 <http://basilica.ro/conferinta-la-sala-palatului-liana-stanciu-dumnezeu-este-pestetot-tu-l-ai-descoperit-e-timpul-sa-il-arati-si-altora/>

SEMNAREA CONTRACTULUI DE CUMPĂRARE A PĂMÂNTULUI PENTRU NOUA BISERICĂ ROMÂNEASCĂ ÎN VIENA

Ziua de 14 Iunie este, pentru comunitatea ortodoxă românească vieneză, o zi de bucurie și de împlinire, pentru că în această zi a fost semnat contractul de cumpărare a pământului pe care va fi ridicată a treia biserică românească în Viena. Este rodul a 4 ani de mari eforturi în vederea obținerii unei parcele de pământ, dar și a dreptului dat comunității ortodoxe românești de a ridica o biserică ortodoxă, în stilul ei caracteristic, în partea centrală a capitalei Austriei.

Domnul Josef Klein, un austriac convertit la Ortodoxie și căsătorit cu o româncă activă în cadrul comunității românești vieneze, fost director în cadrul ÖBB (Căile ferate austriece) a comunicat, cu ani în urmă, părintelui Emanuel Nuțu că aceasta instituție întreprinde reforma administrativă și pune la dispoziția Primăriei Capitalei o suprafață mare de teren, în sectorul 2, unde se afla vechea gară vieneză și s-a oferit să ajute Biserica românească în primii pași către achiziționarea unui teren.

Cu binecuvântarea Părintelui Mitropolit Serafim s-au început întâlnirile cu oficialitățile vieneze. În toate demersurile oficială, alături de părintele Nuțu au fost Dl. Arhit. Georg Baldass și D-na Arhit. Mihaela Ionescu, doi oameni foarte apropiați Bisericii, care au participat la toate întâlnirile și ședințele stabilite. De asemenea, la numeroase întâlniri din cursul celor 4 ani a participat și IPS Părinte

CĂLĂTORIE cu FOLOS POMENIND pe EROI și VIZITÂND un sat de ALBINE

Metropolit Serafim, timp în care au fost depășite uneori momente dificile de justificări, explicații și nu în ultimul rând de misiune, pentru că de fiecare dată era necesară prezentarea credinței, a tradiției liturgice, a arhitecturii bisericești proprii etc.

Dl. Karlheinz Hora, primarul sectorului 2 al Vienei la acea vreme, a fost foarte deschis acestui proiect, încântat fiind de arhitectura și pictura viitoare Biserici. În aceeași măsură și înalții funcționari din cadrul Primăriei Generale au aprobat toate cerințele speciale necesare construirii unei biserici, astfel încât, la acest moment Biserica românească din Viena se află la momentul semnării contractului de cumpărare a 884 metri pătrați în apropierea binecunoscutului parc Prater, pentru un preț 103.000 €, o sumă mică având în vedere zona centrală în care se situează.

Biserica românească din Viena își exprimă recunoștința autorităților orașului, precum și tuturor românilor care au ajutat și ajută mai departe, donând lunar jertfa lor în contul deschis pentru zidire, dar mai ales participând și prin rugăciune, pentru că de aproape 4 ani, Psaltirea este citită zilnic de 3 grupe de credincioși.

În primăvara anului 2018 vor putea fi începute lucrările de zidire efectivă a Bisericii, într-un an care amintește de Marea Unire și ne obligă „să dăm mână cu mână toți cu inima romană” și să punem în centrul Vienei ce avem noi mai scump, Biserica, în care se reflectă toată bogăția noastră sufletească, frumusețile tradițiilor și sufletului românesc.

Biserica va fi pictată și în exterior, asemenea mănăstirilor ștefaniene, tocmai pentru a fi o chemare permanentă prin pictură la redescoperirea sensului divin al vieții, la căutarea iubirii dumnezeiești și nu în ultimul rând, un memento mori, pentru că vom așeza scena Judecății de Apoi acolo unde să fie bine văzută de către toți.

<http://www.mitropolia-ro.de/index.php/stiri-din-2017/1119-semnarea-contractului-de-cumparare-a-pamantului-pentru-noua-biserica-romaneasca-in-viena>

Rumänisch-Orthodoxe Kirchengemeinde in Österreich

Bank Austria

IBAN: AT101200010014231202

BIC: BKAUATWW

Verwendungszweck: Kirchenbau

Duminică 25 iunie 2017, ora 16,00 cu o grupă reprezentativă de copii și părinți, aproximativ 70 de persoane am făcut o călătorie cu folos duhovnicesc și bucurie sfântă îmbinând utilul cu frumosul, bucuria și pomenirea soldaților români îngropați în Cimitirul militar din Sommerein- Kaisersteinbruch, localitate așezată la 40 km la răsărit de Viena. Am făcut o pomenire pentru cei 252 de soldați români înmormântați aici, pe o vreme ploioasă, de parcă cerul plângea pe acești eroi. Câte lacrimi au vărsat acești eroi departe de casă, dar și sutele de mame și soții, ori surori și frați sau copii care nu i-au mai revăzut, ci iau așteptat acasă în zadar.

Este impresionantă mărturisirea scrisă a inginerului Constantin Stan: „Eu am luptat în grad de ofițer și am căzut prizonier. În convoi de prizonieri am poposit la primul lagăr militar german din Austria, la Kaisersteinbruch. Aici, în acest cimitir, eroii români au un monument, indicând groapa lor comună. Eu mă duc în cimitir. Mă reculeg și mă rog pentru toți, cei ce au murit în fața mea”.

În această zonă – la invitația fratelui CONSTANTIN – am vizitat, după o jumătate de oră, pe o vreme însorită și senină și un sat de albine. Gazda noastră ne-a explicat, cu profesionalism și dragoste, despre viața și lucrarea minunată a acestor ființe care produc mierea atât de bună și sănătoasă, singurul aliment care nu se alterează. Albinele sunt răspândite pe întreg globul.

Durata de viață a albinei lucrătoare, depinde de gradul de uzură. În sezonul activ (din primăvară, martie până vara, în jurul lunii august) trăiesc numai 40 de zile, iar de toamna trăiesc până în primăvara viitoare, când se face schimbul de generații (6-9 luni).

Matca este cea mai longevivă dintre membrii familiei de albine putând trăi până la 8 ani, este activă pe toată perioada vieții putând depune 1500-2500 și chiar 3000 de ouă în 24 de ore în luna iunie. Ea este atent îngrijită și bine hrănită de albinele din suita sa. În familiile de albine care mor iarna din cauza lipsei hranei, matca este ultima care moare, fiind hrănită cu ultima picătură de miere. Pentru a produce 500 g de miere albinele trebuie să viziteze 2 milioane de flori parcurgând aproximativ 90.000 de kilometri.

Albina are doi ochi compuși mari și trei ochii simplii rotunzi situați pe partea dorsală a capului dispuși sub formă de triunghi. Cei doi ochii au vederea de 180 de grade. Ochii sunt formați din o serie fațete hexagonale, la o albină lucrătoare sunt la un număr de 3500 fațete hexagonale. Cei trei ochii sunt formați pentru a oferi informații despre intensitate luminii. Ei funcționează mai mult ca celule fotoelectrice decât ca ochi, ei sunt foarte sensibili la variația luminii. Ceea ce le permite semnalarea începutului sau sfârșitului zilei, înserările, înnoirile de peste zi.

Antenele sunt două structuri firlemtoase cu rolul de a mirosi, de a pipăi și gusta, ele conțin mii de senzorii. Ele sunt fixate la bază capului. Comunicare albinelor este realizată de receptorii olfactivi peste 170 la număr. Ele au 32 de mesaje emitatoare și 37 unde sonore. Modul lor de viață este foarte bine complexat între ele și familiarizate cu natură.

Apicultura, datează de la cel puțin 2.700 de ani. Mierea de albine a fost prima substanță dulce folosită de om. În antichitate, egiptenii ofereau miere ca ofrandă zeilor, legiunile romane își ungeau cu miere rănilor, ca un remediu natural pentru a ajuta vindecarea. În Vechiul Testament mierea este menționată de zeci de ori. Hipocrate recomandă mierea pentru vindecarea unor afecțiuni. Albinele pot da din aripi de până la 12.000 de ori pe minut. Viteza cu care se deplasează este de 20 de km.

ANUNTURI!

În **9 septembrie, ora 17,00** vom organiza slujba de începere a noului an școlar 2017 – 2018.

N.B. Vă rugăm să nu completați o hârtie de „abmelden“, în primele 5 zile de la începerea anului școlar, dacă doriți ca fiul sau fiica D-voastră să frecventeze orele de religie ortodoxă

Duminică, 17 septembrie, ora 10,00 va avea loc Sf. Liturghie oficiată de către IPS Mitropolit Serafim pe locul unde se va ridica noua Biserică din sectorul 2. După Sf. Liturghie, de la ora **12:30** va fi oficiată slujba de **sfințire a locului și așezarea Pietrei de Temelie**.

După explicările foarte pertinente și profesionale ale fratelui Constantin Belgun, care lucrează ca „Imkermeister Bienenwissenschaft“ la o firmă mare de apicultură din Austria au fost oferite spre gustare direct din roadele minunate ale albinelor: ceară și miere. Această gustare direct din mâna apicultorului, din stupii așezați în pădure ne-au adus aminte de îndemnul înțeleptului Solomon: „*Fiul meu, mănâncă miere, căci e bună și un fagure de miere este dulce gurii tale. Să știi că înțelepciunea este la fel pentru sufletul tău; dacă o dobândești, ai un viitor, iar nădejdea ta nu este pierdută*“ (Pilde 24,13-14).

Înțeleptul biblic Isus Sirach scria: „*Albina e mică printre zburătoare, dar rodul [muncii] ei întrece orice dulceață*“ (11,3). Această călătorie și experiență deosebită va rămâne în amintirea copiilor noștri, dar și a adulților ca o amintire frumoasă și utilă, reușind să învățăm și de la minunatele albite: hărnicia, ordinea, dibăcia și dăruirea deplină în munca care produce cel mai bun și sănător produs alimentar din întreaga lume, dar și ceară care alcătuiește lumânările ce ard în bisericile noastre.

Albinele în general reprezintă polenizarea planetei noastre până la 80%. Ele sunt singurele insecte de pe planetă care nu fac rău altor insecte. Albinele sunt cele mai benefice pentru: natură și om. Fără ele nu ar exista plante, fructe, legume și semințe

RUFE ZU CHRISTUS - CHEMĂRI LA HRISTOS

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Capela: 1010-WIEN, Löwelstr. 8/2 Tel. 533 79 63

Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Drd. Emanuel NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

Pr. Dr. Ioan MOGA, Tel. 0676/772 81 90

E-mail: pr.moga@rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien GZ03Z034851 M

**VACANȚĂ BINECUVÂNTATĂ ȘI PLĂCUTĂ !
GESEGNETE UND ERHOLSAME URLAUBSZEIT !**